

Jeg vil gerne vende mig til den redegørelse, statsministeren gav i Folketinget i tirsdags. For os i Det Liberale Højre er der en del positive tiltag på det sociale område, f.eks. bedre regler om personlige tillæg til pensionister og en ensartet behandling over hele landet. Som det er nu, er det bedre at bo ét sted end et andet, når vi taler personlige tillæg.

Der tales om fleksibilitet i hjemmehjælpen, hvor den enkelte hjemmehjælpsmodtager kan være medbestemmende i tilrettelæggelsen af de opgaver, der skal udføres, og der nævnes også ændringer på det kommunale og amtskommunale område i behandlingen af sociale sager på pensionsområdet. Her glæder jeg mig virkelig til at se det endelige resultat af førtidspensionsreformen, og jeg håber virkelig, der er sket ændringer til det bedre for de pensionsansøgere, der er nedslidte, syge eller på anden måde ude af stand til at påtage sig et arbejde. Som det er i dag, bliver disse mennesker desværre ofte køstet rundt i systemet mellem speciallæger, revalidering, arbejdsprøvning m.v., og jeg håber, det bliver bedre med den nye lov.

Jeg er noget bange for det såkaldte rummelige arbejdsmarked. Udlændingene har jo ikke været særlig gunstige for arbejdsgiversiden, og det forstår jeg i grunden godt, hvis regeringen igen pålægger erhvervslivet endnu flere afgifter. Det skal vi væk fra. Vi kan ikke forlange af erhvervslivet, at det skal skabe arbejdspladser og have et stort socialt ansvar, når vi bare herindefra pålægger afgift på afgift.

Ligeledes skal vi passe meget på at lave en blød landing med hensyn til sanktionsreglerne for kontanthjælpsmodtagere. Det er i orden, at de mennesker, der kan arbejde, skal i arbejde, men de skal altså også have mulighed for at få et arbejde. Her hænger tingene igen sammen med det rummelige arbejdsmarked.

Angående kriminelle udlændinge skal der handles hurtigt, så de kan udvises omgående. Jeg har svært ved at forstå, at vi ikke kan ændre loven over for fremmede, der kommer fra lande, hvor forholdene er sådan, at de ikke har én eneste chance for at få asyl her i landet. Hvorfor skal de igennem asylbehandlingen, før de kan sendes hjem? Kan vi ikke ændre på det forhold?

Også på sundhedsområdet er der lagt op til forbedringer, bl.a. når det gælder genoptræningen af udskrevne patienter. Der er forbedringer på vej på tandplejeområdet, for visse kræftpatienter og for psykisk udviklingshæmmede, og der er ligeledes lagt op til ændringer i medicin-

tilskudsreglerne og reglerne for apotekervirk-somhed. Alt i alt en del tiltag, der ser ud til at forbedre forholdene for mennesker, der har det svært.

Så herfra altså et par roser med enkelte torne, især på det social- og sundhedspolitiske område.

Óli Breckmann (KF):

Indledningsvis vil jeg nævne her i aften efter det, som nu sker i Mellemøsten, at Danmark har ansvaret også for Færøernes udenrigspolitik, og der var en demonstration her i byen, den er i pressen i dag blevet kaldt for en opstand eller intifada. Det er vel en lidt vidtløftig benævnelse, men den kan være en budbringer om ting, der kommer. Og jeg føler det magtpåliggende at henstille til regeringen, at den i den nuværende situation i Mellemøsten med alle midler støtter den israelske regering i dens forsøg på at holde lov og orden inden for Israels grænser.

Jeg skal ikke uddybe min overbevisning om PLO's egentlige hovedmål, nemlig at drive den israelske stat ud i Middelhavet, men jeg vil bare henstille til den danske regering om at have Israels interesser i tankerne i de kommende svære dage.

Færøerne deltog som bekendt ikke i folkeafstemningen om euroen i torsdags, men vi fulgte med i valgaftenen, og nogle selvstyrefolk har helst set udfaldet mere som et nej til Nyrupregeringen end som en snublesten for de tre fjerdedele af Folketinget, som ønsker en hurtig EU-integration.

Regeringen havde jo som udgangspunkt for euroen opbakning fra hele det europæiske politiske magtapparat, de nordiske og europæiske regeringer og deres ledere; Europas erhvervsliv og kulturorganisationer støttede Danmarks jaside til afstemningen, og her i landet agiterede de store partier på begge sider i Folketinget for et ja.

Det meste af Danmarks erhvervsliv, fagforeninger og de offentlige institutioner kastede også deres enorme ressourcer bag et ja. Og alligevel, alligevel vandt et solidt flertal i folket valget og var imod at ændre Danmarks kronevalu-ta til fælles EU-mønt. 55 pct. sagde nej, og det var afgørende nok til, at statsministeren værdigt om end måske ydmygt indrømmede nederlaget og tog det til efterretning.

Regeringen og tre fjerdedele af Folketinget må så vente med næste træk for euroen til efter et kommende folketingsvalg, som jeg forstod det.